

vi hadde et høvelig godt forsvar i 1940. Hvor god kjennskap hadde nå han til det. Han skriver at vi hadde så uhorvelig mye utstyr da krigen kom. Men en ting har han nok glemt, at de som skal betjene utstyret var nok dårlig forberedt både fysisk og psykisk. Det er en ting som høver i kamp og det er mannen bak våpnene.

Jeg begynte på befalskolen i Oslo i 1934 og tjenestegjorde meste av alle år fram til krigen kom i 1940. Jeg deltok ved Midt-skogen natten til 16. april. Helt fremme i første linje var det vesentlig bare offiserer. Jeg merket ikke at de var så livredde som Torhaug beskriver. Jeg deltok ved nedkjempelsen av fall-skjermjegerne på Dovre. Deltok deretter fra Lillehammer og til Isfjorden i Romsdal.

Vi var fem brødre som deltok på fire forskjellige frontavsnitt, og det var da rart om ikke jeg skulle ha hørt om de livredde offiserene. Jeg skjønner at det hele tiden er om å gjøre å ikke legge ansvaret der det virkelig hørte hjemme - nemlig på regjering og eventuelt andre myndigheter.

Hvordan var så forholdene for oss i det militære før 1940. Marsjerte vi gjennom Oslo så var det slengord og drittkeft å høre hvor vi kom. På militærplassene ble det spredd antimilitaristisk propaganda helt opp imot 1940. Ledende menn gikk med det brukne gevær på jakke-

oppslaget. (Du vet vel hva det betydde, Torhaug).

Vår bataljon begynte mobiliseringen på Elverum 10. april. Vårt kompani fikk skrapet sammen 100 mann. Det skulle vært 200 - hvor var de andre. På vår ferd opp gjennom Gudbrandsdalen (sammen med engelskmennene - en sørgelig affære) gikk vi i stilling ved Tretten, så ved Fåvang, der lå vi ikke lenge. Ved Fåvang rømte mannskapene fra sine stillinger ved første granatnedslag. Kaptein Krogsti måtte med pistolen i hånden true karene fram igjen. Stillingen røk - vi stod ikke noe imot. Hvorfor var det slik, det skal en høy moral til for å føre krig, men både forsvarslinjen og innsatsviljen var for lengst ødelagt av den motviljen som ble lagt for dagen av mange ledende menn. Det ble gjentatte ganger fremhevet at forsvaret var bare for borgerskapet, derfor ble det for det meste bare rot og tull.

Men derfra til å beskyldte oss for å være reddharer og ikke å tore å bruke det svære utstyret vi hadde, føler jeg nesten som injurierende. Vi gjorde så godt vi kunne, men da tre statsråder blandet seg inn i våre disposisjoner under kampene mot fall-skjermjegerne, da ble det tull for alvor.

Karsten Sveen
Fenrik - sjef for
1. tr. kp. 1 I.R. 5

Den ærelause
krigen 9.11.1940
I GLT 3.1.96 retter Per Torhaug,
Hamar, et kolossalt angrep på
de norske offiserer som deltok i
krigen i 1940. Først påstår han at